

blokatore, iako ih zadnje dvije godine bez ikakvih podsjetnika pijem svakoga dana u isto vrijeme. Ti si brineš kako podnosim činjenicu da ipak nisam besmrtna, iako smo se davno razišli po tom pitanju. Više mi čak ni ne nabijaš na nos sve ono što sam ja nazivala životom punim plućima, a ti glupošću kamikaze. Samo si ovdje. Ti si sada zaista ovdje, dolje, u kuhinji. Izvlačiš prljavo suđe iz perilice koje sam slagala prije nego što ćeš doći. Svaki tanjur i šalicu ručno ispiriš pod vodom jer te nervira moj šlampavi način bez te predradnje. A tko si mi ti? Na svim papirima piše da smo nekada živjeli u ovoj kući, dobili te dvije pizde od kćeri i sporazumno se razveli. I što da ja sada radim sa svim tim? Što da ti kažem kada me nazoveš iz auta da mi kažeš što si mi sve ostavio iako će sve te vrećice biti preda mnom, a i sama znam što sam ti poslala u popisu. Naše povremene tišine koje sada imamo u razgovorima više ne slične onima od prije petnaest godina u vrijeme razvoda kada smo si željeli ružne stvari. Ovo su brižne tišine. Teške su i naporne, kao i svako moje zahvaljivanje. Znaš da čujem zveckanje posuđa u kuhinji, i ne trudiš se biti tih. To je tvoj način da me pokušaš nagovoriti da i sa suđem barem probam na tvoj način, kao što si me nekada pokušao odučiti od svijeta iz objesti. Što da ti kažem, osim da je lijepo napokon čuti drugu osobu o ovoj kući na samom kraju ulice koja je danima prazna.

Ivan Penović

BIT ĆU TELEVIZOR

Preko puta mene živi starija žena, sama. Prije ovog sranja sjedila je svaki dan na balkonu i pušila jednu za drugom. Za vrijeme karantene pridružila joj se obitelj, djeca s djecom. Ili su sada samo stalno doma i žive tu oduvijek, ne znam, nije da baš špijuniram susjede. Ovo sam primijetio u prolazu.

Najviše se zadržim na polici s konzervama. Dok u ruci držim konzervirani ananas nije mi u glavi havajska kuhinja kućne radinosti. Gledam sebe iz trećeg lica kako trčim kroz šumu i naoštrenom granom sekvoje (sekvoja zvuči holivudski, znam da nema takve grane) otvaram taj ananas. Sreća da ananas može preživjeti sedamsto godina konzerviran. Mrak je, sreća da je ananas žut pa ga vidim. Pitanje je tko ga još može vidjeti. Nisam spomenuo da bježim od nečega (da ne kažem čudovišta, zvučalo bi djetinjasto), to se podrazumijeva ako si u šumi. Ananas je dobar izbor, uzet ću tri konzerve. Dvije pojedem do sutra, s četiri ću već izgledati k'o idiot na blagajni.

Kada je starija susjeda pušila na balkonu, bila je namrgođena. Ne bi rekla *dobar dan* kad bih prolazio ulicom, pa sam se prestao javljati. Kada si na balkonu, svi prolaznici su ispod tebe. Ne bih se ni ja javio. Ako sam na svom balkonu, ne znači da sam na javnoj površini, stoko provincijalna.

Ovo s ananasom trajalo je ravno pet dana, odnosno dva odlaska u dućan. Znaš ono kad jedete tako nešto voćno pa malo pecka, pa si pomisliš to je tako jer je zdravo. To vitamini rade. To nepce reagira na zdravoću. E, ne volim to. Osjećam se prepošteno kad jedem voće, previše dobronamjerno.

Susjed koji živi u stanu do spomenute susjede pred Uskras je nakačio barjak na balkon. Pasalo mi je to onako na razini bazične događajnosti. Susjedi to ne odgovara, ali ne iz domoljubnih razloga. Njoj to ne odgovara isto na razini bazične događajnosti.

Sada mi je malo jasnije kako smo izmislili Boga. Generalno, u mraku je poanta. Što je mračnije, Bog više svijetli. Na koncu, odnosno na početku, bio je samo mrak, a onda je došao Bog i rekao „Više svijetla“.

Kada sam bio malo niže i slađe dijete nego što sam sad, najdraže mi je bilo ići u krevet nakon gledanja akcijskog filma neprimjerenog za moje godine. Postavio bih se u tijelo glavnog junaka i odvratio si alternativni scenarij spašavanja svijeta od zlih neprijatelja koji te gone po mračnoj šumi dok otvaraš ananas koji svijetli u mraku.

Tako da sam podsvjesno bio spreman za ovo sranje. I više nego spreman. Ne baš za karantenu, ali za ovo trčanje po šumi da, kad to već dođe.

Susjeda u jednakoj mjeri sve ove dane sjedi na balkonu, ali puši jako malo i nimalo. Vjerojatno joj je jedan od unuka prigovorio što joj smrdi iz usta. Znajući nju, a ne znamo se baš dobro, nju to nije pogodilo. Prema tome, brižna kći vjerojatno je porazgovarala s majkom, ne zbog djece, nego za njeno dobro.

Prestao sam pratiti vijesti prije dva tjedna i osjećam se dobro koliko i loše zbog toga.

Nakon toliko buljenja u susjednu zgradu uspio sam dokučiti da ne gledam u dva, nego u tri stana. Ne znam zašto

mi je dosad bilo normalno da jedan stan ima dvije kuhinje.

Ako su tri, to znači da susjeda preživljava svoju obitelj u još manjem prostoru. Ne suosjećam, ali daleko sam od naslađivanja.

Već tri tjedna ne pratim vijesti, ali pratim američkog predsjednika jer me izmakne iz stvarnosti. Amerikanci su kum *stand-upa*. Lažem, pogledao sam tri posta na Twitteru koje je netko podijelio na Facebooku. Svaki pokušaj da gledam nešto konzistentno utopi se u umoru koji sam proizveo da pronađem to što me zanima.

Jutros je hitna pokupila ovog susjeda što je izvjesio barjak. Susjeda, koja je, naravno, tada izišla na balkon, komentirala je kako se i sam mogao odvesti i da ne moramo od svega raditi takav cirkus. Pripisat ćemo to nikotinskoj krizi, ne nedostatku domovinske voljnosti. Teorija da se ne podnose jer su prvi susjedi pada u vodu jer se između njih nalazi misteriozni stan s nepoznatim stanarima.

Zapravo, možda je to strah. Moguće da su generacija. Kada ti netko iz generacije najebe, moraš se usrati. Generacija je generacija.

Takoder, mislim da susjeda vara s pušenjem. Nema teorije da bi je itko natjerao da prestane u tim godinama. Prema tome, logično je jedino da ima balkon na drugoj strani zgrade pa je češće tamo jer sunce u ožujku nije zdravo. To se zna, to se ne mijenja.

Napredne smo mi životinje. Pomoću magičnih naprava otkrili smo nevidljivog protivnika i taktički se povukli u svoje omražene nastambe, tko ih ima. Da nismo toliko napredni, pripisali bismo ovo nekoj pojavi u mraku. Da nismo toliko napredni, možda ne bi ništa ni primijetili. Ali napredni smo. Povukli smo se prije nego što smo dobili razlog da optužujemo ikog za kolosalne štete. Optuživanja će biti, ali optužene neće nitko uistinu kriviti. To će biti procedura ustaljenog pranja ruku. Tu krivnju već smo odavno potrošili i jednako podijelili pripremama za ovo sranje. Gledanjem filmova katastrofe, istekom majanskih kalendara i fotografiranjem otopljenog Grenlanda nekako smo počeli najavljivati ovu epizodu, bez previše brige, dok smo se istovremeno izjedali napretkom. I sada kada je došla ta

epizoda, učitavamo u nju mnogo više nego što zaslužuje. Toliko smo valjda napredni da nam je ovoga puta protivnik samo vlastito strpljenje.

Zavidim teoretičarima zavjera na koncentraciji. Oni tako lijepo kanaliziraju bijes i ispunjavaju mrak bez potrage za nadnaravnim. Volio bih imati televizijski kanal samo s njihovim emisijama. Osjećao bih se previše angažirano da ih moram guglati. Iako to ne bi znao nitko osim mene i gugla.

Pogled s mog prozora gleda na susjednu zgradu iz nezgodnog kuta tako da zapravo vidim ljude samo kada ulaze i izlaze iz zgrade. Nezahvalan pogled za špijuna. Mislim da su četiri stana po katu. U naletima nestrpljenja strukturiram besmisao.

Ivana Sajko

U SOBI NEŠTO ŠIROJ OD KOŽE

U sobi nešto široj od kože,
do koje u pravilnim razmacima od deset minuta
dopire kočenje U-Bahnova broj jedan i tri,
na raskršću Skalitzer i Oranienstraße,
Europa gleda seriju i razmišlja o smrti,
večeras je legla rano,
nije pravo ni ustala,
provela je dan u spavaćici,
na leđima na trbuhu na boku,
grickala je napolitanke i razmazivala maslac po
žemljicama,
ipak je prvi maj,
danas se ne radi,
gledat će serije pa jesti,
javiti se djeci pa jesti,
nazvati prijateljicu pa jesti:
NEKI TAKO VEĆ TJEDNIMA,
mislila je sa zavišću,
drobe mrvice po krevetu,
priključeni na Facebook, Instagram i Netflix,
NEKIMA JE SVAKI DAN PRAZNIK RADA,
a ona ima tek ovaj,
ovih 24 neradnih sati usred vječnosti diskonta u Kreuz-
bergu,
gdje sjedi na kasi, kuca i skenira barkodove, kuca
i skenira,
skrivena iza pleksiglasa i maske s dezenom medvjedića,
i ona je medvjedić u bespuću tog svemira,
običan radnik u diskontu,
gewöhnlicher Mensch, rekli bi,

gewöhnlicher Mensch u tijelu velike žene,
i zato će se sada najesti za čitav mjesec,
opet će pojesti ručak, pa nakon pauze pripremiti užinu,
ha!

Tako je i bilo.

Na zadnjem zalogaju ručka prošao je U-Bahn broj jedan,
a uskoro je zaškripila i trojka,
prošlo je deset minuta,
vrijeme za užinu,
onda je nazvala djecu, nisu se javila,
pokušala je opet, nisu se javila,
mladi su uvijek isti, govorila je Europa na glas,
za ništa ne mare, ništa im se ne da,
čak ni javiti se na telefon,
nije računala da je itko sluša
ili da bi itko mogao ponoviti njezine riječi,
njena sudbina *gewöhnlicher Mensch* u vječnosti
diskonta
odavno ju je naučila da riječi malog čovjeka nisu bitne,
ne mogu ni utješiti ni ugroziti ni spasiti svijet,
zato je i smjela pričati pizdarije.

Ovako:

Kako si?, Kako si ti?, Nisam dobro, A tko je?!,
to je bila prijateljica, od prve je dignula slušalicu,
upravo je gledala vijesti pa je htjela razgovarati o zavjeri,
jer radilo se o zavjeri,